ἐπιθανάτιο στὸν ἄλλο, ἐξετάζοντας τὴν πορεία τῆς ἀρρώστειας τους, δίνοντάς τους φάρμακα, παρηγορῶντας τους, μιλῶντας τους στὴν ψυχὴ μὲ τὴ γλῶσσα τῆς ἀδελφικῆς συμπάθειας...

Σὲ μιὰν ἄκρη εἶχε τὸ τραπεζάκι τῆς ἐργασίας του. Ἐκεῖ, στὴν ἀπόμερη καμαροῦλα του, κλεινότανε τὸ βράδυ γιὰ νὰ καταγράψη τὶς ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις του καὶ τὶς σκέψεις ποὺ κατεῖχαν τὸ πνεῦμα του... Ἄνθρωπος δυνατῆς θελήσεως ὁ Κεφαλλωνίτης αὐτός, εὕρισκε διαρκῶς νέες δυνάμεις γιὰ νὰ φέρη σὲ τέλος τὴ μεγάλη ἀποστολή του...

***

Σαράντα μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἱεροφάντης τῆς Ἐπιστήμης εἶχε μπῆ μέσα στὴ φωλιὰ ἐκείνη τοῦ Θανάτου... Ἂν καὶ ἦταν σὲ συνεχῆ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἐπιδημία σὲ ὅλες της τὶς μορφὲς καὶ ὅλους τοὺς βαθμούς, ἐν τούτοις κατώρθωνε νὰ διατηρῆ τὴν ὑγεία του. Εἶχε ἀποδείξει μὲ τὸν πειστικώτερο τρόπο ὅτι ἡ πανώλης δὲν ἦταν μεταδοτική, ἀρκεῖ νὰ ξέρη κανεὶς νὰ προφυλάγεται... Στὸ μέλλον ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀρνηθῆ αὐτό;...

Τὸ βράδυ τῆς τεσσαρακοστῆς ἡμέρας—ὅπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα βράδυα—οἱ φίλοι τοῦ γιατροῦ καὶ ἡ οἰκογένειά του εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν ταράτσα ἑνὸς παραθαλασσίου σπιτιοῦ τῆς συνοικίας Σταυροδρομίου, ποὺ ἦταν ἀντικρὺ στὸν «Ψῦργο τοῦ Λεάνδρου», γιὰ νὰ περιμένουν τὸ σινηθισμένο σύνθημα, τὴν ἐμφάνισι δηλαδὴ τοῦ φωτὸς στὸ στενὸ παραθυράκι, στὴν κορυφὴ τοῦ Πύργου, ὅπου βρισκόνταν τὸ καμαράκι τοῦ γιατροῦ. Τὸ φῶς αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς ὁ γιατρὸς ὑγιαίνει.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει κατακόκκινος πίσω ἀπὸ τοὺς θόλους καὶ τὰ ἔλατα τοῦ Σουλτανικοῦ Σεραγίου. Εἶχε νυχτώσει καὶ τὸ φῶς ἀργοῦσε νὰ φανῆ. Ἡ ἀνησυχία εἶχε ἀρχίσει νὰ νλυστράη μέσα στὶς ψυχὲς τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ γιατροῦ καὶ μόνη ἡ σιωπὴ διερμήνευε τὴν ἀγωνία τους...

Τέλος, τὸ παράθυρο ἐφωτίσθη. Ὁ γιατρὸς ζοῦσε ἀκόμη. Ἡ λάμπα ἐκείνη ἦταν τὸ σύμβολο τῆς ζωῆς του. Ὁ θάνατος δὲν μποροῦσε νὰ σβύση τὴν πρώτη, χωρὶς νὰ σβισθῆ καὶ ἡ δεύτερη...

Ζοῦσε λοιπὸν ὁ ἀγαπημένος τους! Καὶ ἡ χαρὰ ἐγέμισε τὶς καρδιὲς ὅλων... Ἐσήμαναν μεσάνυχτα καὶ τὸ φῶς ἐξακολουθοῦσε νὰ φέγγη. Καὶ οἱ ἄνθρωποι στὴν ταράτσα ἐξακολουθοῦσαν νὰ κουβεντιάζουν καὶ νὰ γελοῦν...

Ἡ νύχτα περνᾶ γλήγορα στὴν Ἀνατολή... Ἡ λάμπα ἔφεγγε ἀκόμη. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε μείνει τόσο πολὺ ἐκεῖ. Πρώτη ἡ γυναῖκα τοῦ Βουλάρδου εἶχε κάνει τὴν ἀνησυχαστὶ αὐτὴ παρατήρησι... Ἔπειτα, τὸ συλλογίστηκαν καὶ οἱ ἄλλοι...

Ἀπεσύρθηκαν ἥσυχα νὰ κοιμηθοῦν... Τὸ ἄλλο βράδυ μαζεύτηκαν πάλι στὴν ταράτσα, ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ πύργου δὲν ἐφάνη... Ἐπέρασαν τὰ μεσάνυχτα; ἐπέρασε ὅλη ἡ νύχτα καὶ τὸ φῶς δὲν φάνηκε καθόλου. Τὸ παράθυρο ἔμενε κατασκότεινο!...

***

Τὴν ἄλλη μέρα μετέφεραν τὸν Ἀρσένιο Βουλάρδο στὸ Σταυροδρόμι... Ἦταν κατακουρασμένος, ἀδύνατος, σχεδὸν νεκρὸς ἀπὸ τὴν κούρασι. Ἀλλ' ἡ Πανώλης δὲν τὸν εἶχε προσβάλει... Μόνο τὸ μακροήμερο ἐκεῖνο κλείσιμο καὶ ἡ συγκινήσεις τοῦ περιβάλλοντος εἶχαν ἐξασθενήσει τὸ σῶμα του σὲ βαθμὸ ἐπικίνδυνο... Ἔζησε ὅμως, γιατρεύτηκε, ἀνέλαβε τὶς δυνάμεις του καὶ ἦταν περήφανος γιατὶ κατώρθωσε ν' ἀποδείξη ὅτι καὶ ἐναντίον τῆς τροιερῆς Πανούλας ὑπάρχει θεραπεία καὶ ἀκόμη ὅτι ἡ ἀρρώστεια γίνεται ἀκίνδυνη ὅταν ξέρη κανεὶς νὰ προφυλαχθῆ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Κεφαλλῆνος ἐπιστήμονος εἶνε γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα ἀλτρουϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας. Ἔζησε χρόνια πολλὰ καὶ πέθανε, τιμώμενος ἀπ' ὅλο τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο, στὴ Δρέσδη τῆς Γερμανίας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΟΛΙΦΗΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΕΜΠΟΡΙΟ

ΠΟΣΟ ΑΞΙΖΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πόσο ἀξίζει ἕνας ἄνθρωπος;

Μερικοὶ φιλόσοφοι βεβαιοῦν ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι πάλι ὑποστηρίζουν ὅτι ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανείς.

Ὡστόσο κάποιος Εὐρωπαῖος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος περιώδευσε τελευταίως στὴν Ἀραβία, δημοσιεύει στὴν ἐφημερίδα του τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν ἀνθρωποαγορὰ τῆς Χετζάζης. Ὡς γνωστὸν ἐκεῖ ἐνεργεῖται ἀκόμη ἐμπόριο δούλων.

Στὴν ἀνθρωποαγορὰ λοιπὸν τῆς Χετζάζης ἕνας ἄνδρας νέος πουλιέται 70-75.000 Γαλλικὰ φράγκα (225.000 δραχμές). Ἕνας ἄνδρας ἀπὸ 25 ἐτῶν καὶ ἄνω ἀξίζει 50.000 Γαλλικὰ φράγκα.

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς γυναῖκες, μιὰ γυναῖκα νέα πουλιέται 25.000 Γαλλικὰ φράγκα (75 χιλ. δραχμὲς) καὶ μιὰ γυναῖκα ἡλικιωμένη 12.000 Γαλλικὰ φράγκα, τὸ πολύ!...

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ μεγαλείτερος καὶ ὁ καλύτερος πολύτιμος λίθος

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων μετεφέρθη στὸ Λονδῖνο ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ἕνα ὀπάλι, τὸ ὁποῖον εἶνε, κατὰ τοὺς εἰδικούς, ὁ μεγαλείτερος καὶ ὁ ἄριστος ἀπὸ ὅλους τοὺς πολυτίμους λίθους, ποὺ ὑπάρχουν στὴν ὑφήλιο. Τὸ ὀπάλι αὐτὸ εἶνε μαῦρο, ἔχει μάκρος 6 1)4 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, πλάτους 5 ἑκατοστῶν καὶ βάρος 252 καρατίων. Θεωρεῖται μοναδικὸ στὸν κόσμο, ὄχι μόνο γιὰ τὸ μέγεθός του καὶ γιὰ τὴν ἐκθαμβωτική του λάμψη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ποικιλία τῶν ἀνταυγειῶν του. Ὁ Λονδρέζος χρυσοχόος ποὺ τὸ ἀγόρασε, ἐπλήρωσε 10.000 λίρες στερλίνες (3,750,000 δραχμές), ὑπολογίζει δὲ ὅτι θὰ τὸ πουλήση τοὐλάχιστον 20.000 λίρες.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι στὴν Αὐστραλία ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψι ὅτι τὰ μαῦρα ὀπάλια φέρνουν εὐτυχία στοὺς κατόχους των.

Μιὰ προῖκα καθυστερημένη

Ὅταν χρωστάη ἡ τύχη κάτι σ' ἕναν ἄνθρωπο, ἀργᾶ ἢ γρήγορα θὰ τοῦ τὸ δώση.

Πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια ἕνας νεαρὸς Τσεχοσλοβάκος, ὁ Σάντρο Λάκζορ, εἶχε παντρευθῆ μιὰ χαριτωμένη νέα, τὴν Μὶκ Χίλοβακς, ἡ ὁποία μαζὺ μὲ τὴν προῖκα τὴς εἶχε κουβαλήσει στὸ σπίτι τοῦ σιζύγου της καὶ μερικὰ παλιὰ βιβλία, ποὺ τὰ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν πατέρα της. Ὁ σύζυγός της δὲν ἦταν καθόλου βιβλιόφιλος καὶ χωρὶς κἂν νὰ κυττάξη τὰ βιβλία, τὰ κλείδωσε σ' ἕνα ντουλάπι, ὅπου ἔμειναν 30 ὁλόκληρα χρόνια.

Τελευταίως ὅμως, οἱ σύζυγοι Λάκζορ, ἐπειδὴ τὰ οἰκονομικά τους δὲν ἐπήγαιναν καλά, ἀναγκάσθηκαν νὰ μετοικήσουν σ' ἕνα διαμέρισμα μικρότερο καὶ οἰκονομικώτερο. Τότε θυμήθηκαν τὰ βιβλία κ' ἀποφάσισαν νὰ τὰ πουλήσουν γιὰ νὰ πληρώσουν τὰ ἔξοδα τῆς μετακομίσεως.

Φώναξαν λοιπὸν ἕνα παλαιοβιβλιοπώλη καὶ τοῦ τὰ ἔδειξαν. Ἐκεῖνος γούρλωσε τὰ μάτια του ἀπὸ ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ ὅταν τ' ἀντίκρυσε καὶ τοὺς πρότεινε νὰ τ' ἀγοράση γιὰ 100 κορῶνες. Ὁ Λάκζορ ὅμως, γιὰ καλή του τύχη, ἀντελήφθη τὸν θαυμασμὸ τοῦ παλαιοβιβλιοπώλη καὶ ὑποψιάσθηκε. Πῆγε λοιπὸν καὶ ρώτησε ἕναν βιβλιοπώλη, ὁ ὁποῖος μόλις ἄκουσε τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων, τοῦ πρότεινε νὰ τὰ ἀγοράση γιὰ 8.000 κορῶνες. Ἀλλ' ὁ Σάντρο καὶ πάλι δὲν τὰ ἔδωσε. Συμβουλεύθηκε αὐτὴ τὴ φορὰ ἕναν βιβλιόφιλο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι ἀξίζαν τοὐλάχιστον 100.000 κορῶνες! Γιατὶ ἦσαν βιβλία πανάρχαια καὶ σπανιώτατα. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα βιβλία ποὺ ἐτύπωσε ὁ Γουτεμβέργιος, ὅταν ἀνεκάλυψε τὴν τυπογραφία, ἕνας τόμος ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκδοσι τῶν ἔργων τοῦ Σαίκσπηρ καὶ πολλὰ ἀντίτυπα τῶν ἀφορισμῶν τοῦ Λουθήρου, τῆς πρώτης ἐκδόσεως.

Ὁ Σάντρο Λάκζορ ἦλθε κατόπιν τούτου σὲ συνεννοήσεις μὲ τοὺς ἀρχαιοπώλας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τέλος, πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ἐπούλησε τὰ βιβλία του σ' ἕναν Ἀμερικανὸ βιβλιόφιλο γιὰ 179.000 δολλάρια (13,500.000 δραχμές)!...

Μία περίεργος σύμπτωσις

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων στὸ Κακουργοδικεῖο τοῦ Μάντσεστερ, στὴν Ἀγγλία, ἐξελέγησαν ὅς ἔνορκοι γιὰ τὴν ἴδια δίκη, κάποιος ἔμπορος, μίστερ Μπρούελεϋ ὀνόματι, καὶ ἡ σύζυγός του Ἐλισσάβετ. Στὴν Ἀγγλία, ὡς γνωστόν, ἔχουν καὶ ἡ γυναῖκες τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγωνται ἔνορκοι. Πρώτη φορὰ ὅμως συνέπεσε νὰ ἐκλεγοῦν ἔνορκοι γιὰ τὴν ἴδια δίκη δυὸ σύζυγοι.

Κάποιος δημοσιογράφος πῆγε κατόπιν αὐτοῦ στὸν διάσημο Ἄγγλο συγγραφέα Τζῶρτζ Μπέρναρ Σώου καὶ ζήτησε τὴ γνώμη του γιὰ τὴν σύμπτωσι αὐτή:

—Ἐξελέγησαν ἔνορκοι καὶ ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος; εἶπε ὁ Σώου. Τότε ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι πὼς τὸ ὅρκοτὸ αὐτὸ δικαστήριο δὲν θὰ ἐκδώση ποτὲ ἀπόφασιν ὁμόφωνον!...

Ἕνα τεράστιο ποῦρο

Στὴν τελευταία Ἰσπανοαμερικανικὴ Ἔκθεσι ποὺ ἔγινε στὴν Σεβίλλη τῆς Ἰσπανίας, κάποιο μεγάλο καπνεργοστάσιο τῆς Κούβας ἐξέθεσε ἕνα τεράστιο ποῦρο μήκους 2 1)2 μέτρων, διαμέτρου 42 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ βάρους 90 κιλῶν!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἐκθέσεως ἐζήτησε ν' ἀγοράση τὸ τεράστιο αὐτὸ ποῦρο κάποιος Ἄγγλος πολυεκατομμυριοῦχος, ὁ ὁποῖος ἔχει μιὰ πολὺ περίεργη συλλογὴ ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα τσιγάρα καὶ ποῦρα.

Τὸν ἐπρόλαβε ὅμως καὶ τὸ ἀγόρασε γιὰ 2.000 πεσέτες (27.000 δραχμὲς) κάποιος μεγιστὰν Ἰσπανός, μανιώδης καπνιστής, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ ἐκάτνισε σιγὰ-σιγὰ μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες!